

Споменалъ за пѣсенъ
и нѣщо се сѣтиль.
Въ очитѣ му пламъкъ цвѣтъль.
Усмихналъ се топло, широко и
свѣтло,
отдръпналъ се, после запѣль.

Какъ мислите, може би
тука се крие
единъ истериченъ комплексъ?
Мислете тѣй както си щете,
но вие
грѣшите, приятелко, днесъ. —

Човѣкътъ спокойно и дума
следъ дума
и твърдо редилъ пѣсенъта.
Онѣзи го гледали съ
погледъ безуменъ,
онѣзи го гледали съ страхъ.

Дори и затвора
трепералъ позорно,
и мрака ударилъ на бѣгъ.
Усмихнати чули звездитѣ отъ горе
и викнали:
„Браво, човѣкъ!“

Нататъкъ е ясно. Вжжето
изкустно
презъ шията, после
смъртъта.
Но тамъ, въ разкривенитѣ
въ синитѣ устни
напирала пакъ пѣсенъта.